

Utrinki

*Glasilo Bolnišnične šole, OŠ Ledina
Šolsko leto 2020/21*

Drage utrinkarke, dragi utrinkarji,

šolsko leto hiti k svojemu koncu in kakor je vsak pretekli junij zaživel z Utrinki, smo se tudi letos potrudili, da bo vaše dneve (o)bogatil šolski časopis. Res je, da je bilo leto zaradi korona virusa precej drugačno, a so učenci in dijaki bolnišnične šole kljub tegobam pridno ustvarjali in pisali svoje zgodbe, saj smo sledili tematiki Zgodbe v nas in okoli nas.

Vsa leta sicer po naboru prispevkov, ki jih učenci in dijaki ustvarjajo od septembra naprej, v mesecu februarju izvedemo kulturni dan Prešernovanje, s katerim zaznamujemo Prešernov dan in tako počastimo slovenski kulturni praznik, na oddelku Službe za otroško psihiatrijo pa dan dejavnosti za predmetno stopnjo izvedemo tako, da se učenci in dijaki prelevijo v urednike in skrbno izbirajo prispevke, za katere menijo, da so vsebinsko in slogovno ustrezni ter jih bodo njihovi vrstniki, ki se bodo znašli za bolnišničnimi zidovi ali pa si med počitnicami tako ali drugače zaželeli vsebin, z veseljem brali. Tokrat je bilo malo drugače. Na bolnišničnih oddelkih so otroci in mladostniki sicer kot že vsa leta spoznavali Franceta Prešerna in Prešernove nagrajence, na oddelku otroške psihiatrije pa urednikovanja ni bilo. Mladež se je na najrazličnejše načine in izvedbe bogatila s Prešernovanjem, uredniško delo pa sem opravila Manja, učiteljica slovenščine in vodja projekta šolskega časopisa.

V Utrinkih boste našli najrazličnejše zgodbe. Učenci in dijaki so pisali realistična in izmišljena besedila. Urili so se v izpovedovanju svojih čustev in mnenj, v opisovanju svojih doživetij in predstavljanju najslikovitějšíh vsebin. Skozi zgodbe se boste odpravili na sanjski potep, pokukali boste v pisani življenjski mozaik otroškega vsakdana, se srečevali z življenjem domačih živali, zajadrali na morje in čez lužo in še marsikam drugam.

Ker se bližajo zaslužene počitnice, naj vam le še zaželimo, da bi le-te zajeli s polno žlizo, pomahali majhnim radostim v pozdrav in se bogatili s pričujočo bero nadobudnih vrstnikov, ki so se kljub korona virusu in svojim boleznim potrudili, da so nastale prečudovite časopisne strani.

Zdaj pa z glavo na zabavo in z Utrinki, seveda, da veselje bo pravo!

Manja Žugman

Utrinki – glasilo otrok, ki so med zdravljenjem vključeni v Bolnišnično šolo OŠ Ledina.

 Šolsko leto: 2020/21

 Vodja projekta: Manja Žugman

 Oblikovanje: Tina Žvab

ŽELJA PO POTOVANJU V KANADO

Že od majhnega sem si želel, da bi si ogledal Kanado. Tja bi šel s svojimi starši in z letalom. V Kanado si želim zato, ker mi je zelo lepa država, kjer si lahko ogledaš veliko znamenitosti. Najraje bi obiskal Niagarske slapove, Toronto's FN Tower, Whistler, Bay of Foundy in še mnogo drugih znamenitosti. Mislim, da bi mi bilo tam najbolj všeč Bay of Foundy ali pa Whistler, ker mi je zelo všeč narava. Morda bi mi bila všeč tudi hrana in še kaj drugega. Kanada je zelo dobra v hokeju, zato bi si želel spoznati kakšnega znanega hokejista. Zelo si želim, da bi kdaj odpotoval v Kanado.

Aljaž, 3. letnik

Nikolina, 2. letnik

KO BI VSAJ ODPRLA USTA

Vedno sem bila zelo aktiven otrok. Velikokrat pa mi je bilo dolgčas, zato sem se zgodaj navadila, da si moram ves čas iskati kakšno zaposlitev. Nisem bila rada sama, vedno sem si želela družbo, ampak le tako, pri kateri bi bila v središču pozornosti. To pozornost sem dobila pri starših, saj sta najbrž menila, da se je treba z dveletnim otrokom ves čas ukvarjati. Nato pa se je zgodilo, da sem dobila bratca. Bilo mi je komaj tri leta in veselila sem se nove družbe, sčasoma pa je navdušenje usihalo. Z mano se je bolj ali manj ukvarjal le še atič, osrečevala me je misel, da sem njegova princeska in da je pripravljen zame narediti vse, saj se je mamina pozornost

preusmerila izključno na dojenčka. Takrat so se pričeli pojavljati občutki, skoraj značilni za prvorojence: mami ima njega raje kot mene. Od vseh dogodkov, ki so se dogajali, so se vtisnili samo spomini, ki so te misli potrjevali. Zdelo se mi je, da je moj bratec zelo privilegiran in nikoli kriv za kakšen prepir. Vedno je vedel, da če začne jokati, ne bo nihče spraševal, kaj se je zgodilo in bom po vsej verjetnosti jaz tepena, on pa se bo izmazal. To se mi je zdelo zelo potuhnjeno, čeprav sem to velikokrat poizkusila tudi sama in se mi ni zdelo nič takega, ker sem se v svojih očeh branila in se ščitila. Lahko bi razumela, da on počne podobno, le da pač nisem, in sem mu take stvari precej zamerila. Nanj sem bila jezna tudi, ko ni imel nič zraven; npr. ko smo bili nekaj časa z mami sami doma, sem vedela, da se mi slabo piše, saj ne bo atija, ki bi me ščitil. Mami bo večinoma skrbela samo za počutje in potrebe mojega bratca. Sovražila sem tudi stavek: naredi to ali ono, saj si starejša, on pa je še premajhen. Najbolj me je motilo, da sem to poslušala ne glede na mojo starost. Zdelo se mi je grozno nepošteno, saj bom ne glede na vse vedno tri leta starejša. Spet sem za vsa svoja opravila krivila njega, zato se mi je verjetno zdelo edino pravično, da dobi tudi on kakšno zadolžitev (saj jih je imel, le meni se niso zdele primerljive z mojimi, kar danes vidim, da verjetno ni res). Te zadolžitve pa je dobival, ko sva bila sama doma in sem ga spremenila v svojega osebnega pomočnika. Če sva dobila vsak nekaj domačih opravil, je moral on postoriti še moja, tekati okoli in mi prinašati stvari, ko sva gledala televizijo in se mi ni dalo vstati. On pa me je imel vedno ne glede na vse neizmerno rad, čemur se še danes čudim, saj bi na njegovem mestu tako obnašanje močno zamerila. Nikomur nisem povedala za vse frustracije, zato je bil edini način, da jih sproščam nad njim, ko staršev ni bilo blizu.

Imela pa sva tudi polno lepih trenutkov, ko sem bila vesela, da lahko skrbim zanj in sem odgovorna, saj mi je to dajalo občutek, da me nekdo potrebuje. Med počitnicami sem skrbela zanj, nama kuhala ter mu želela organizirati prosti čas, da ga ne bi porabil za gledanje televizije. Takrat sem pozabila vse prepire, ker so se mi zadrželi nepomembni, enkratni dogodki. Med odraščanjem sva postajala vse bolj povezana, ravno nasprotno, kar se je dogajalo med mojimi prijateljicami in njihovimi sorojenci, zato so mi vse govorile, kako mi zavidajo, jaz pa jim nisem verjela in vsi slabi pripetljaji so se mi spet zadrželi neznansko grozni. Vedno sem si govorila, da bi bilo moje življenje veliko lažje brez tega maminega angelčka. Tako sta se v mojem srcu v neenakomernih obdobjih menjavala ljubezen in sovraštvo. Ko sva rasla, je z mano rasel tudi privzgojeni občutek odgovornosti, saj sem ga še vedno dojemala kot majhnega otroka, ki ne razume sveta. Zazdelo pa se mi je tudi, da se oddaljujemo in da tista ljubezen med nama usiha. Ko sem bila prepričana, da sem izgubila ves stik s človekom, ki mi je bil blizu, se je tudi moje (zdravstveno) stanje slabšalo. Počutila sem se zapuščeno.

Ko pa sem končno spregovorila o vseh težavah v svojem življenju, pa se je tudi moj brat spet odprl in mi pomagal ter mi pokazal, kako me ima rad. Doumela sem, da se

nisva zares oddaljila, le toliko časa nisva prebila skupaj. Ko sem bila z močmi čisto pri koncu, pa sem še vedno čutila tisti občutek odgovornosti zanj, da sem hotela pred njim sevati moč in odločnost, da moje težave slučajno ne bi negativno vplivale nanj, saj naj bi jaz skrbela zanj, ne pa on zame. To pa mi je škodilo in končno sta se vmešala tudi starša ter mi odprla oči, da nimam več bratca, ampak že precej odraslega brata, ki lahko veliko prenese in ni zavrt v celofan, kakor reče moja mami. Ko sem bila potem prvič spet na tleh, je prišel do mene, me dvignil (ja, tudi prerasel me je že) ter odnesel do kavča in me pomiril. Bil je z mano, dokler se nisem počutila bolje. Sicer sem imela mešane občutke, ker bi morala jaz skrbeti zanj, ker sem starejša, hkrati pa sem jokala od sreče, ker si nisem niti predstavljala, da mu toliko pomenim. Šele takrat sem razumela, kakšno srečo imam, da je točno on moj brat. Ni mi zameril mojega ravnanja v preteklosti in si je za razliko od mene vtisnil v spomin večinoma lepe stvari. V njem vidim, kakšen bi moral biti odnos do življenja, da pa bi ga dosegla, zdaj razumem, da je odgovor pogovor, saj bi z njim nekemu lahko zaupala svoje frustracije, ki bi jih tako dala iz sebe, v spominu pa bi obdržala le lepe reči, ki bi me osrečevale.

Žabica, 2. letnik

Skupinsko delo učencev, ki so se zdravili na oddelku Žogic nogic.
Po zgledu znane umetnine: Pablo Picasso – Šopek miru.

KAKO JE ANDREJA POSTALA JUNAKINJA

Nekoč je živela deklica po imenu Andreja. Bila je revna. Nekega dne ji je fant podaril sveže jagode. Tako je bila vesela, da je takoj ugriznila vanje. Takrat je začela lebdeti. Nato je slišala, kako so se dekleta pogovarjala o superjunaški šoli. Šla je za njimi. Ko se jim je približala, so se ji začele posmehovati. Andreja je cele noči in cele dneve razmišljala o tem, kako bi lahko bila takšna, kot so one, zaradi česar pa se ni nič učila. Nato se je zgodil napad zlobnežev in Andreja ni vedela, kako ravnati. Ko je to povedala svojemu učitelju, so, kot bi mignil, iz njene roke švignile moči, ki so opravile z zlobneži. Cela šola jo je občudovala. Čez nekaj časa pa je dobila še več nalog in še več prijateljev.

Tako je Andreja postala junakinja, ki se je vedno česa novega naučila.

Eva, 7. razred

Eva, 7. razred

ZOBNI KAMEN

V četrtek sem si umival zobe in naletel na zobni kamen. Očetu sem zanj povedal. Rekel je, da ga morava takoj odstraniti. Če ga ne bova, me bodo boleli zobje. Iz predala je vzel špičasto orodje. Bila je zobna ščetka, le da je na koncu imela špico. Bil sem zelo prestrašen. Očeta sem spraševal, če boli, boli, boli. Ati pa je naredil bz bz in zobni kamen je izginil. Upam, da me je izučilo, da si bom bolj pogosto umival zobe.

Tin, 7. razred

Vir slike: www.pinterest.com/pin/327425835408506516/

UTRINKI IZ DNEVNIKA

PONEDELJEK, 02. 04. 2000: »Dobro jutro,« je na ves glas (in to zgodaj zjutraj) zavpila moja mami. Zbudila sem se z nasmehom na obrazu, saj sem vedela, da nas v šoli čaka presenečenje.

PONEDELJEK, 09. 04. 2000: Minil je že en teden, moj športni dan pa se je hitro približeval.

SREDA, 11. 04. 2000: V šoli sem se slabo počutila. Pa ne zato, ker smo imeli matematiko, ampak zato, ker sem se pač res zelo slabo počutila. Ko sem prišla domov, vzela termometer in si izmerila vročino, sem videla, da imam res povišano temperaturo, zato sem ostala doma.

ČETRTEK, 12. 04. 2000: Čeprav je bilo odlično, da nisem hodila v šolo, prepisovala snov s table, se pogovarjala s sošolci, nosila težko torbo iz ene učilnice v drugo, je bilo doma zelo dolgočasno. Prvi dan, ko sem bila doma, je bil utrujen, zaspan in len. Imela sem vročino, ki je kazala 38,7 stopinj Celzija. Ležala sem na kavču, bila malo na telefonu in spala. Spala sem toliko časa, kot spi najbolj crknjena mačka. Mami mi je pripravila jabolko, ker pravijo, da eno jabolko na dan odžene zdravnika stran.

P. R.

Kaja, 4. razred

BOŽANSTVA IN BOJEVNIKI (Bojevniški bron, nadaljevanje knjige)

Hilas, Pira in Isi se odločijo, da gredo nazaj na Kefitu. Akostos ostane vrhovni poglavar, Perifas pa končno okusi svobodo. Hilas in Pira sta zdaj par in Isi jima prav nič ne zameri, saj ima Kaos in Iko, ki imata radi njeno družbo, pa še ve, kako je, če imaš nekoga rad. Isi se spet povrne dar govora, Vrani pa so za vedno premagani. Bodalo je uničeno, z njim pa Koronosova rodbina.

*

»Kje je Kefitu?« se čudi Isi.

»Ne prav blizu,« odvrne Pira, ki ni prav preveč zadovoljna, da se vračajo v njen rojstni kraj. Raje bi videla, da ostanejo tukaj, a je Hilas zaradi varnosti pred Vrani (če so še kje kakšni Vrani) vztrajal, da gredo na Kefitu.

»Ali Ika in Kaos ostaneta tukaj?« vsa radovedna sprašuje Isi.

»Ne,« odvrne Hilas, ki ga ob misli na to kar zmrazi.

»Kako ju bomo spravili na čoln?« še kar neumorno sprašuje Isi.

»Enostavno. Tako kot smo ju vedno. S hrano,« ves zadovoljen odvrne Hilas.

Pira je medtem pripravila vse za na pot.

*

Ko že nekaj časa plujejo, Kaos postane slabo, pa še zlati lev zgoraj neumorno sije in pripeka. Ko se je že privadila na močvirje, ki je ugodno za leve, so morali oditi. Zgleda, da njen trop ne mara močvirja, ampak Isi ga je. Če ga Isi mara, ga tudi ona. Če ga je ona marala, bi ga lahko tudi ostali. Sokolica tudi ni marala močvirja.

*

Ika vsa zadovoljna jadra nad tropom. Od zgoraj je vse manjše. Želi si, da bi tudi Pira jadrala z njo. Včasih se ji zdi, da res jadra z njo. Končno so odšli proč z močvirja na Kefitu, kjer je ugodje za vsakega sokola. A zakaj Piri to ni ustrezalo?

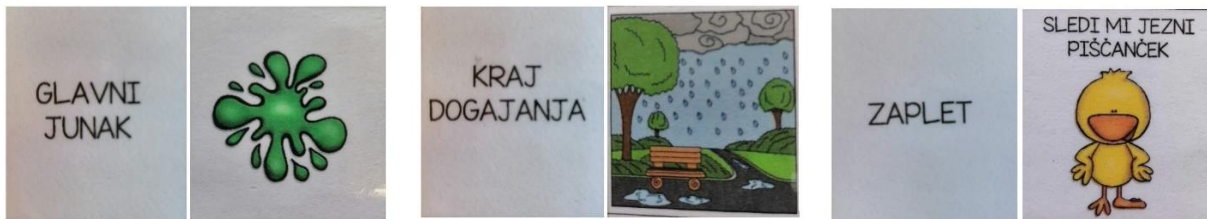
*

Ko so končno le prispeli na Kefitu, je Isi najprej legla na kamenje. Ta kraj ni tako slab, kot je mislila, da je. Videla je, kako je Kaos zaplavala v morje, da bi se osvežila, Ika pa je izginila za Boginjinim domom. Piri je postalo slabo. Najbrž je Hilas vedel, zakaj ji je slabo, a tega s Piro nista omenjala. Vedela je, da se je nekatere stvari ne tičejo.

Pikolovka, 7. razred

BARVE PLEŠEJO

Zelena packa Liza se je sprehajala po parku.

Ni našla svojih prijateljev. Zato je prosila vilo Nino, naj ji pomaga. Čez par minutk ji je vila pričarala prijatelje. Ti prijatelji so bili: modra, rumena, oranžna in roza packa. Packe so se zelo zabavale, plesale, igrale nogomet, pele in vsepovsod skakale. Ker je deževalo, jim je bilo to še posebej všeč. Packe so se prelivale ena v drugo.

Nato so srečale jeznega piščančka, ki jim je sledil. Rekle so mu, naj ne bo nič več jezen, ker ga vabijo, naj se z njimi igra.

In res so se skupaj igrali in skakali. Piščanček ni bil več jezen, ker se je lepo počutil v skupini barv. Postal je pisane barve in si je bil takšen zelo všeč. Barve so mu dale ime Pisani piščanček.

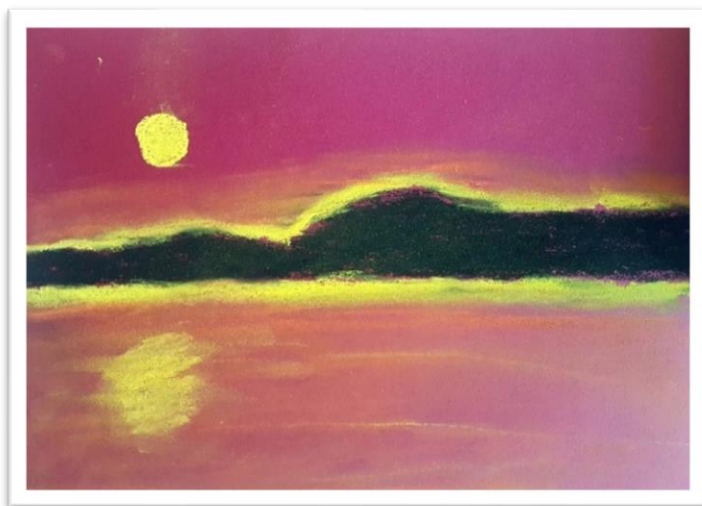
Neja, 3. razred

ZGODBA S POČITNIC

Z družino smo tako kot vsake poletne počitnice šli na Krk. Tam imamo stanovanje. Pod nami stanujejo naši hrvaški družinski prijatelji. Mednje spada tudi leto starejši prijatelj Marko. Nekega večera sta se najini družini odločili za zabavo oz. piknik, na katerem pečemo na žaru. Otroci smo navadno v igralnici, ki je v kleti bloka, v katerem imamo stanovanje. Čez nekaj časa smo se otroci začeli dolgočasiti. Odločili smo se, da se gremo skrivalnice. Dogovorili smo se, da bo iskal Blaž, midva z Markom pa se bova skrila. Minilo je kar nekaj časa, zato sva se odločila, da splezava čez ograjo in se skrijeva na neznanem dvorišču. Ker je v nama začel delovati adrenalin, se nisva mogla upreti hihitanju, zato naju je Blaž hitro našel. In tako smo se vsi trije znašli na neznanem dvorišču. Odločili smo se za raziskovanje. Kar naenkrat pa se je prižgala luč. V tistem trenutku smo se skrili za grm. Na dvorišču je stala ženska z lučjo v rokah, ki si je sumničavo ogledovala okoliš. Ko je odšla, smo z raziskovanjem nadaljevali. Ker je naš adrenalin zaradi incidenta z žensko narastel, smo se odločili, da avanturo dvignemo na višji nivo. Splezali smo čez ograjo in znašli smo se na cesti, ki vodi v mesto. V mestu smo zavili v gostilno, v kateri dela oče Markovega prijatelja. Ko smo

vstopili, nam je Markov prijatelj postregel pijačo, ki je vsem po hitri hoji do mesta dobro dela. Čez nekaj časa nam je Markov prijatelj postregel tudi bobi palčke. Ko nam je prinesel palčke, je naročil Marku, naj naju z Blažem odpelje na poseben kraj. Z Blažem sva bila na trnih, ker nisva vedela, kaj naj si misliva. Ker sva Marka tako dobro in dolgo poznala, sva mu zaupljivo in polna pričakovanj sledila iz gostilne in po makadamu ob plaži. Čez nekaj časa smo se znašli v prelepem zalivu. Usedli smo se na skale in se prepustili šumenju valov, morskemu zraku in vetru v laseh. Ker je bila ura okoli polnoči, so okoli nas gorele majhne lučke z drugega konca otoka. Bilo jih je na tisoče in bile so vsemogočih barv in oblik. Ko sem se po opazovanju lučk priključila nazaj v realnost, sem ugotovila, da Blaž in Marko ležita na skalah in gledata v nebo. Brez pomisleka sem naredila enako in se zazrla v nebo. Ugledala sem svetleče bunkice: zvezde in ogromen svetleč krog, luno. Bila sem osupla, saj sem začela prepoznavati ozvezdja. Kmalu sem zaradi zvokov valov, ki butajo ob skale, prijetnega vetra v laseh, ozvezdij, svetleče lune in lučk okoli sebe odplavala v svoj svet. Občutila sem svobodo, ki je nisem občutila nikoli v življenju. V meni je bila mešanica adrenalina, predvsem pa svobode. Ko mi je uspelo priti nazaj v realnost, smo namočili noge v prijetno mrzlo morsko vodo in se sproščeno pogovarjali. Ko smo ugotovili, da nas že skoraj dve uri ni, smo se brez kakršnegakoli strahu odpravili nazaj v stanovanje. Ko smo prispeli, smo ugotovili, da so bili naši starši tako zatopljeni v pogovor, da našega izginotja sploh niso opazili. In takrat smo se dogovorili, da naša avantura ostane skrivnost.

Nuša, 9. razred

Hana, 6. razred

ZGODBA Z MORJA

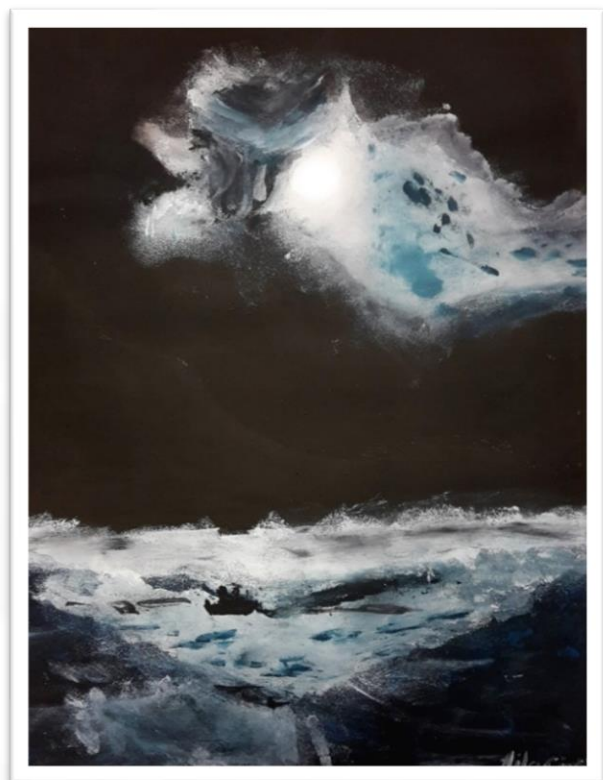
Stopila sem iz avta in globoko vdihnila svež morski zrak. Vzela sem prtljago iz avta in jo razpakirala. Naslednji dan smo se s prijateljicami dogovorile, da se dobimo pri wifi točki ob šestih zvečer. Bila sem zelo živčna, ker nisem vedela, kako so se spremenile, ampak tudi zelo vesela. Ko smo se dobile, smo bile vse zelo srečne, da se spet vidimo

po tako dolgem času. Pogovarjale smo se o mnogih stvareh, pa tudi o tem, da bi se šle kopat v dežju. Čez en teden so res napovedovali hudo neurje. Od vseh petnajstih ljudi se nas je pet dogovorilo, da gremo v neurju ven, vsaj na sprehod. Čez nekaj dni smo vse že pozabile na naš dogovor in smo se zvečer z ostalimi družile pri recepciji. Ob devetih smo se sprehodili do obale in začelo je res pihati. Videli smo nore oblake, ki niso bili le črni in gromozanski, temveč tudi visoki. Naše hiške so bile približno deset minut stran od nas, mi pa smo se še naprej pogovarjali in se smejali čudnim oblakom, naredila sem celo nekaj slik. Čez nekaj časa je postalo zares vetrovno in do nas je prišel nek moški. Videti je bil precej zgrožen. Začel nam je razlagati, da bi bilo pametno, da gremo domov. Povedal nam je, da se bo kmalu začelo hudo neurje. Ker je res zelo pihalo, smo se odpravili.

Ko sem prišla domov, sem se ulegla na svojo posteljo in šla na telefon. Pisala sem si z Manco. Povedala mi je, da bo neurje res hudo in da bodo mogoče pijavice, ki so v bistvu manjši tornadi. Nato mi je v istem pogovoru predlagala, da se greva kopat, saj so sigurno valovi. Zelo sem si želela iti, zato sem kar šla, saj sem vedela, da mi ne bi pustili. Z Manco sva pisali na skupino, če se nama želi še kdo pridružiti, vendar razen Aljaža ni smel nihče. Na poti do plaže sva videli še več čudnih oblakov, ki sva jih fotografirali. Valovi so bili res visoki in imeli smo se super. Ko je zagrmelo, sva bežali iz vode. Potem sem naredila selfi z morjem, Manca pa me je slikala v vodi. Manca je morala na žalost domov, midva z Aljažem pa sva skakala s skakalnice še med neurjem. V anteno v kampu je udarila strela in zajetno obdobje nismo imeli interneta. Srečo smo imeli, da ni zadela katerega izmed nas. Pri pregledovanju slik sem opazila fotko, ki sem jo naredila tik pred nevihto. Na njej je bil fant s supom, ki je bil daleč od obale. Sprašujem se, če je preživel, ker mu zagotovo ni uspelo priti pravočasno iz morja.

To je moja zgodba o plavanju v nevihti.

Jožica, 9. razred

Aila, 3. letnik

COVID-19

Moji prvi vtisi o novem virusu COVID-19 so bili, da je ta virus zelo čuden in nenavaden. Pričakoval sem vrsto gripe, vendar sem kmalu spoznal, da je ta bolezen veliko bolj resna.

Zastrašujoče je, da je toliko ljudi že umrlo po bolezni zaradi COVID-19.

Zelo me skrbi zdravje moje babice, saj je moja dobra prijateljica. Ker je dom mojih staršev precej daleč od srednje šole, ki jo obiskujem, in bi veliko časa preživel na poti tja in nazaj, sem začel živeti pri svoji babici. Vikende preživim s starši, od ponedeljka do petka pa sem pri njej.

Ne maram mask, ker motijo moje dihanje, vendar moram predpise upoštevati. Upam, da se bo ta zahtevni čas kmalu končal.

Raje imam pouk v živo, ker so mi ure na daljavo nekoliko dolgočasne.

Šolski prijatelji me pogrešajo, jaz pa pogrešam zlasti naše klepetanje v šoli in po pouku.

V mojem domačem kraju skorajda ni prometa, ker se je javni prevoz ustavil. Veliko ljudi dela od doma in se sploh ne pojavlja v javnosti.

Moja družina gre enkrat na teden po nakupih, v glavnem pa kupujemo samo živila. Zaprte so trgovine z drugim blagom, frizerji, kinodvorane, galerije in gledališča.

Upam, da bo testiranje ljudi pomagalo v boju proti virusu.

Zelo pogrešam zabave, koncerte in druga javna srečanja.

Domen, 15 let

COVID-19

Meine ersten Eindrücke vom neuen COVID-19-Virus waren, dass dieses Virus sehr seltsam und ungewöhnlich ist. Ich hatte eine Art Grippe erwartet, aber bald wurde mir klar, dass diese Krankheit viel schwerer ist.

Es ist erschreckend, dass so viele Menschen nach der Krankheit an COVID-19 gestorben sind.

Ich bin sehr besorgt um die Gesundheit meiner Großmutter. Sie ist meine gute Freundin. Weil das Haus meiner Eltern ziemlich weit von meiner Schule entfernt ist,

begann ich bei meiner Großmutter zu wohnen. Ich verbringe die Wochenenden mit meinen Eltern und bin von Montag bis Freitag bei meiner Großmutter.

Ich mag keine Masken, weil sie meine Atmung beeinträchtigen. Aber wie jeder andere muss ich die Einschränkungen respektieren und hoffe, dass diese anspruchsvolle Zeit bald endet.

Ich bevorzuge Live-Unterricht, weil Fernunterricht für mich etwas langweilig ist.

Schulfreunde vermissen mich und ich vermisse besonders unser Plaudern in der Schule und nach der Schule.

In meiner Heimatstadt gibt es fast keinen Verkehr, weil die öffentlichen Verkehrsmittel angehalten haben. Viele Menschen arbeiten von zu Hause aus und treten überhaupt nicht in der Öffentlichkeit auf.

Meine Familie geht einmal in der Woche einkaufen und wir kaufen meistens nur Lebensmittel.

Andere Warengeschäfte, Friseure, Kinos, Galerien und Theater sind geschlossen.

Ich hoffe, dass das Testen von mehr Menschen zur Bekämpfung des Virus beiträgt.

Ich vermisse wirklich Partys, Konzerte und andere öffentliche Versammlungen

Domen, 15 Jahre alt

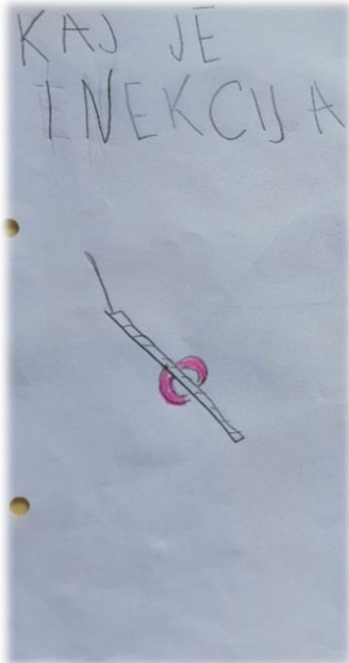

Iva, 8. razred

KAJ JE INJEKCIJA

Izabela, 2. razred, zapisano po pripovedovanju

KAJ JE INJEKCIJA

Valter je našel nekaj majhnega na morskem dnu in je šel vprašat Mečarico, če ve, kaj je to.

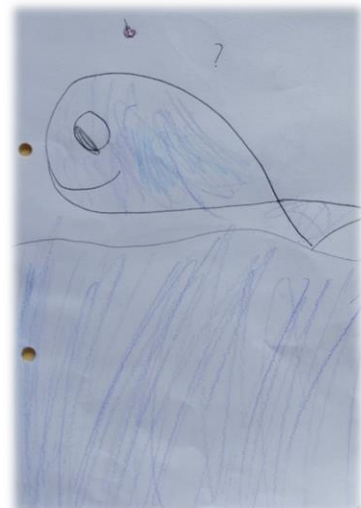
Ker ni vedela, je vsa žalostna odšla naprej.

Srečala je morskega psa Bineta. Svetoval je, naj grejo k letеči ribici, saj bo ona vedela, kaj dela injekcija.

In potem so šli res k letеči ribici Špeli. In letеča ribica je spala in je bila zelo jezna, ker so jo ustrašili in zbudili. In potem so šli naprej vsi obupani.

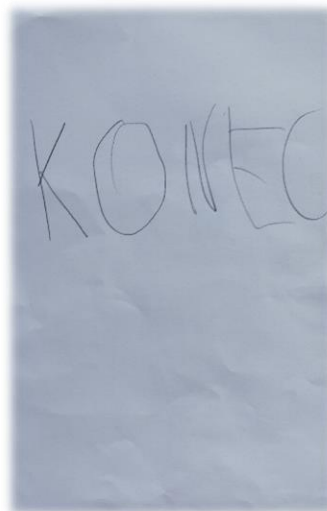
Morda ti veš, kaj dela? Ne, morda ve Neli. Toda oni niso vedeli, kdo je Neli. Potem so srečali kitovca Miša. In kitovec Miša je rekel, da je to majhna stvarca. To je injekcija.

In so šli najprej k Vilijanu.
In Vilijan je rekel, da tudi
on ne ve, kaj dela
injekcija.

Končno so prišli k Neli in
Neli je povedala, da
injekcija piči. Potem pa so
vsi zbežali, ker so se
ustrašili injekcije.

KONEC

Izabela, 2. razred, ilustracije

MOJE NAJLJUBŠE VIDEO IGRE

Nimam veliko prostega časa, a kadar sem prost, z veseljem igram video igre.

Moja najljubša video igra je Minecraft, v kateri se borim z nevarnim črnim zmajem. Spominja me na ptico z velikimi krili, dolgim telesom in majhno glavo. V igri moram zbirati železo, premog, baker, smaragde, diamante in tlakovce. Ko je moja zbirka dovolj velika, grem v vas in si izdelke zamenjam za hrano, ki mi pomaga preživeti.

Moja druga najljubša video igra je Fortnite Battle Royal. V igri letim v bojnem avtobusu in skačem po različnih zemljevidih. Izogibati se moram nevihtam in raznim borcem, ki mi predstavljajo nevarnost.

Moja tretja najljubša igra je Pokemon Go. V igri iščem različne skrite živali, ki so včasih zelo blizu. Da bi jih lažje našel, si ogledam fotografije njihovih skrivališč. Grem na vrt, igrišče, avtobusno postajo, ulice in v druga mesta, da jih poiščem. Tem živalim dam namišljeno hrano, da jih pritegnem, nato pa jih zadevam z žogami.

Zavedam se, da ne bi smel predolgo sedeti za računalnikom in igrati video iger, ker potrebuje moje telo čim več gibanja. Starši pravijo, da mora vsaki uri pred zaslonom slediti ena ura rekreacije.

Marko, 13 let

MY FAVOURITE VIDEO GAMES

I do not have much free time, but when I am not occupied with my schoolwork, I enjoy playing video games.

My favourite video game is a survival game, Minecraft, in which I fight with a dangerous black dragon. It reminds me of a bird with big wings, a long body, and a small head. In this game, I must collect iron, coal, copper, emeralds, diamonds, and cobblestone. When my collection is large enough, I go to the village and exchange the items for food, which helps me survive.

My second favourite video game is Fortnite Battle Royal. In this game, I fly in a battle bus and jump on different geographic maps. I must avoid storms and various fighters who pose a danger to me.

My third favourite game is Pokemon Go. In this game, I look for various hidden animals. They can appear to be very close to me. To help me find them, I view photos of their hiding places. I go to the garden, playground, bus station, streets, and other places to find them. I give these animals imaginary food to attract them and then hit them with balls.

I realize that I should not sit and play video games too long because my body needs physical exercises. My parents say that for each hour in front of a screen, I should get physical exercise for one hour.

Marko, 13 years

Vir slike: <https://novocom.top>

MOJ PES MAX

Max, nemški ovčar, je moj dober prijatelj že več kot dve leti in pol. Dobil sem ga, ko je bil ljubki psiček star le tri mesece. Pomagal mi je pozabiti, da je moj prvi pes Rex poginil.

Max je črne in temno rdeče barve z močnimi nogami. Rad teka naokrog in laja na mimoidoče. Sovraži mačke, a ima rad našega poštarja, ki Maxa pogosto poboža, ko ima čas. Če se mudi in nima časa, da bi Maxu posvetil pozornost, le-ta protestira z glasnim lajanjem.

Upam, da bo Max ostal zdrav in iz nas še naprej delal boljše ljudi.

Rok, 16 let

MY DOG MAX

Max, my German Shepard dog, has been my good friend for more than two and a half years.

I got Max when he was a lovely puppy, just three months old. I wanted to forget that my first dog, Rex, had died.

Max is black and dark red with strong legs. He likes running around and barking at anybody. He hates cats but loves our postman, who often pets Max when he has time. If he is in a hurry and has not time to give Max his attention, Max protests with loud barking.

I hope that Max will stay healthy and make us better people.

Rok, 16 years

Aldin, 6. razred

MOJ LOCKDOWN

Moji prvi vtisi o novem virusu COVID-19 so bili, da je ta virus zelo čuden in nenavaden. Pričakoval sem vrsto gripe, vendar sem kmalu spoznal, da je ta bolezen veliko bolj resna.

Zastrašujoče je, da je zaradi tega virusa toliko ljudi že umrlo.

Zelo me skrbi zdravje moje babice, saj je moja dobra prijateljica. Ker je dom mojih staršev precej daleč od moje srednje šole in bi veliko časa porabil za pot tja in nazaj, sem od septembra začel živeti pri svoji babici. Vikende preživljam s starši, od ponedeljka do petka pa sem pri babici.

Ne maram mask, ker mi otežujejo dihanje. Toda kot vsi drugi, moram tudi jaz upoštevati omejitve. Upam, da se bo ta zahtevni čas kmalu končal.

Raje imam pouk v živo, saj mi je pouk na daljavo večinoma nezanimiv.

Šolski prijatelji me pogrešajo, pogrešam pa jih tudi jaz, zlasti naše klepetanje v šoli in po pouku.

V mojem domačem kraju skorajda ni prometa, ker se je javni prevoz ustavil. Veliko ljudi dela od doma in se sploh ne pojavlja v javnosti.

Moja družina gre enkrat na teden po nakupih, v glavnem pa kupujemo samo živila.

Zaprte so trgovine z drugim blagom, frizerji, kinodvorane, galerije in gledališča.

Upam, da bo testiranje in cepljenje ljudi zelo pomagalo v boju proti virusu.

Zelo pogrešam tudi zabave, koncerte in druga javna srečanja.

Domen, 15 let

MY LOCKDOWN

My first impressions about the new virus COVID-19 were that this virus is very strange and unusual. I expected a type of flu but soon realized that this disease is much more serious.

It is frightening that so many people have already died after being ill with COVID-19.

I am very worried about my grandmother's health; she is my good friend. Because my parent's home is quite far from the high school I am attending, and I would spend

much time traveling there and back, I began living at my grandmother's home in September of this year. I spend the weekends with my parents, but from Monday through Friday I am with my grandmother.

I don't like wearing masks because they disturb my breathing. But, like everybody, I have to obey the restrictions and hope that this challenging time will be over soon.

I prefer school lessons in person because online classes are a bit boring to me.

My school friends miss me, and I miss our chatting at school and after school.

In my hometown, there is hardly any traffic because public transport has stopped. Many people work from home and don't appear in public at all.

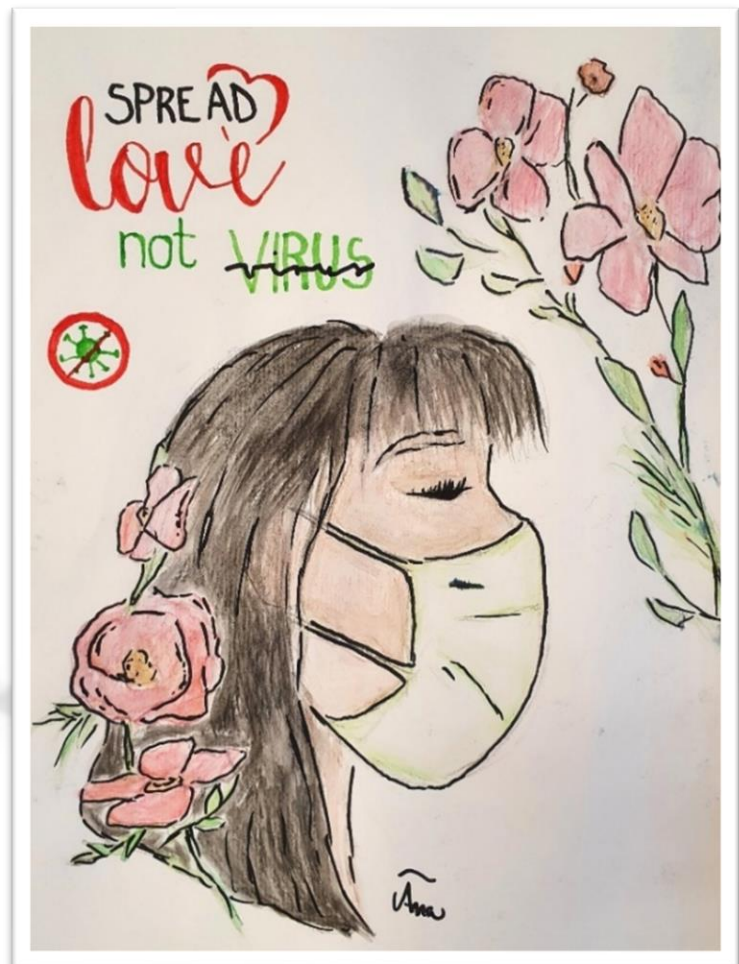
My family goes shopping once a week, and we mainly buy only groceries.

The shops with other goods are closed as well as hairdressers, cinemas, galleries, and theaters.

I hope that testing more people will help to fight the virus.

I really miss parties, concerts, and other public meetings.

Domen, 15 years

Ana, 8. razred

NAJVEČJE BOGASTVO

Bilo je ravno na današnji dan. V majhni hiši sredi zasnežene pokrajine sta živela bratec in sestra, ki sta imela vsak svojo žival. Ta dva ljubljenska nista bila navadni živali, ampak sta imela posebne čarobne moči. Ko sta se otroka slabo počutila in bila žalostna, sta vedela, kako ju potolažiti. Deklica je večkrat tožila, da pogreša starše, njena mačka Mici pa jo je potolažila tako, da jo je s svojim predenjem uspavala in ji v sanjah pokazala starša, ki ju je deklita tako zelo pogrešala. Kje sta bila njuna starša, ni vedel nihče. Nekega večera sta šla v gozd po drva, da bi zakurila kamin, a se nista vrnila. Od takrat naprej sta deklita Maja in deček Matevž ostala sama, imela sta le še drug drugega. Matevž je bil močan in pogumen fant. Skoraj vedno je bil dobre volje, saj je vedel, da mora biti močan in za zgled sestrici. Ko je bil zvečer izčrpan od dela, ga je v dobro voljo spravil njegov dalmatinec, ki je znal govoriti. Večkrat mu je povedal kakšno šalo in skupaj sta se smejala do onemoglosti. Čez nekaj časa, ko je Matevž postal dobre volje, se je zazibal v sladek spanec. Ko ga je tisto noč dalmatinec Niko med spanjem opazoval, se je zgodilo nekaj nenavadnega. Na nebu se je prikazala močna svetloba, iz katere se je kot angel spustila vila. Niko je stekel pred hišo in opazoval to čudo, ki se je spuščalo k tlom. Vila mu je povedala, da prihaja v imenu Majinih in Matevževih staršev, ki ju je ugrabila zlobna čarovnica. Niko je bil ves iz sebe, saj ni mogel verjeti svojim očem. Vila je nadaljevala z nežnim glasom: »Čarovnica Helda živi v temni hosti in če ju otroka premagata, bo pogubljena, starša pa bosta rešena. Vendar to ne bo tako enostavno. Čarovnico lahko premagata samo tako, da poiščeta njeno izgubljeno čarobno žival, zaradi katere je postala tako žalostna, da se je žalost prelevila v jezo in zlobo. Zaradi izgube je sklenila, da nihče, ki ima čarobne živali, ne bo srečen.« Ko je to izgovorila, je izginila v prahu dima. Za njo je ostala slika, na kateri je bila čarovničina čarobna žival, tiger po imenu Kan. Naslednje jutro je Niko povedal Matevžu, kaj se je preteklega večera dogajalo. Deček ni mogel verjeti svojim ušesom, saj je mislil, da sta starša mrtva. Bil je vesel, hkrati pa se je bal, da ju ne bo mogel rešiti, saj se mu še sanjalo ni, kje naj išče izgubljenega ljubljenska. Na hitro sta bratec in sestra vzela najnujnejše stvari in se z roko v roki, polna strahu, a polna upanja, odpravila na neznano pot. Ko sta že nekaj časa hodila, sta le prišla do temne hoste, v kateri je živela čarovnica. Ta gozd se ni zamenjal imenoval temna hosta. V njem so bila drevesa namreč grozljivih podob in oblik. Vse je bilo temačno in grozljivo kot v najhujši nočni mori. Deklito je bilo zelo strah. Bratec pa jo je tolažil in pogumno stopal dalje po poti, ki je bila prepletena s koreninami. Naprej ga je gnala želja, da najde in reši izgubljene starše. Otroka sta na bližnjem drevesu opazila sledove ostrih krempljev, ki so verjetno pripadali izgubljenemu tigru. Bila sta vedno bližje izgubljeni živali in temu, da končno najdeta ljubljena starša. V bližnjem grmu sta zaslišala čudno oglašanje, podobno mijavkanju. Stopila sta bližje, da bi pogledala, kakšno bitje se tam skriva. V grmu sta zagledala prestrašenega tигра, ki je imel poškodovano šapico. Povedala sta mu, zakaj sta tukaj in mu oskrbela šapo. Tiger je bil začuden, da bi čarovnica storila kaj takega, saj je bila vedno dobrega srca.

Povedal jima je, da se je med nabiranjem gozdnih sadežev izgubil, poti domov pa ni več našel. Tako so se Maja, Matevž in tiger Kan odpravili iskat čarovnico Heldo. Hosta je postajala vedno bolj temačna in strašna. Vsi so bili že zelo utrujeni in obupani, da je ne bodo našli, ko so zagledali majhno leseno kočico. Našli so jo. Našli so Heldo, zlobno čarovnico. Kan je odhitel v kočico in Helda ni mogla verjeti svojim očem. Mislila je, da sanja. Objela sta se in gozd je kar naenkrat oživel, kot je oživelo Heldino srce. Iz grozljivih dreves so zrastle lepe cvetoče drevesa, polna okusnih sadežev. Pognale so cvetlice in zapeli so ptički. Vse je bilo kot v pravljici. Le nekaj je še manjkalo, da bi bilo popolno. Manjkala sta Majina in Matevževa starša. Helda in Kan sta prišla iz kočice in čarovnica se jima je opravičila za vse slabo, kar jima je storila v življenju. Zamahnila je z roko in na trati sta se kar naenkrat prikazala njuna starša, živa in zdrava. Otroka nista mogla verjeti svojim očem. Bila sta presrečna, da ju spet vidita. Odhitela sta k njima in ju močno objela. Skupaj so odšli domov v majhno hišico sredi gozda in srečno živeli. Res, da niso živeli v izobilju, a so bili bogatejši od vseh, saj so imeli drug drugega, kar je najpomembnejše.

Sergeja, 4. letnik

Klara, 4. razred

POČITNICE V ANKARANU

Nekega petka v septembru smo se s starši in mlajšim bratcem odpravili na počitnice v Ankaran.

Vožnja je trajala dobro uro. Ko smo prišli do apartmaja, ki smo ga rezervirali, nas je že čakala lastnica. Oče je uredil stroške, nato pa smo si ogledali apartma. Ko smo prenesli kovčke, smo se odločili, da gremo na kosilo. Po kosilu smo odšli na sprehod ter si ogledali Ankaran in morje. Bilo je precej hladno in vetrovno. Nato smo se vrnili v apartma. Do večera smo igrali enko. Potem smo pojedli večerjo in se odpravili spat. Naslednjega jutra sem se zbudila precej pozno. Pojedla sem zajtrk, nato pa sem se še malo učila. Oče je želel iti v trgovino, ampak so delavci zaprli dovoz in z avtom ni mogel ven. Odločila sva se, da greva peš. Do trgovine sva potrebovala okoli pol ure. Kupila sva stvari in jih dala v nahrbtnik. Nazaj je bilo težje priti, saj sva morala hoditi v hrib. Ko sva prišla v apartma, smo naredili kosilo. Kasneje smo šli na plažo. Bilo je hladno, zato se nismo kopali. Malo smo se sprehodili in se ustavili na kavi. Ko smo se vrnili v apartma, smo imeli večerjo. Po večerji smo igrali enko, nato pa odšli spat. Naslednje jutro je bila nedelja. Začeli smo pakirati, saj je bil naš čas odhoda ob pol desetih. Ob devetih smo se odpravili. Šli smo pogledat drugi del zaliva. Bilo je toplo. Moji starši in bratec so se kopali, meni pa ni bilo do plavanja. Nato smo šli nazaj v avto in poiskali restavracijo, kjer bi lahko imeli kosilo. Ko smo jo našli, smo se okrepčali s kosilom. Potem smo se odpravili domov, kjer smo pospravili vso prtljago, doma pa preživeli preostanek dneva.

Ko gremo na naslednje počitnice, bi si želela ogledati še ostale kraje slovenske obale.

V. M.

Erisa, 3. razred

LIST IZ ČRTOMIRJEVEGA DNEVNIKA

Ajdovski gradec, 16. 6. 1505

Pozdravljen!

Že kar nekaj časa se s svojimi tovariši zadržujemo v gradu. Nočemo, da nas najde Valjhun s svojo posadko. Čutim se dolžnega, da zaščitim sebe in svoje tovariše. Ne vem, kje je Valjhun v tem trenutku, ampak skrbi me, da nas preganja čas. Ne bomo več dolgo zdržali brez hrane. Zdi se mi prav, da tovarišem povem, da se bomo morali nehati skrivati. Ne vem, kaj nas čaka in če bo kdorkoli sploh preživel. Odločil sem se, da bom to danes tovarišem tudi povedal.

Tovarišem sem povedal, da nimamo veliko hrane. Povabil sem jih, da se mi pridružijo, saj gremo to noč v boj. Povedal sem jim, da je le malo do gozda in da nam lahko danes ponoči uspe doseči gozdno mejo.

Noč lahko prinese karkoli. Mogoče bomo vsi pomrli, mogoče pa se bomo osvobodili in zaživel proste vere.

Nihče me ni pustil na cedilu. Danes je dan, ko mogoče zadnjič sedim in s tem dragocenim peresom pišem dnevnik ... Mogoče pa mi uspe preživeti. Ne vem, kaj pričakovati. Bolje, da sploh ne pričakujem. Zaključujem s pisanjem mogoče zadnjega zapisa.

Živijo, Črtomir

Zala, 8. razred

Matej, 8. razred

REALNOST

Nekega deževnega torkovega jutra sem se začela spraševati, kje sem, saj nisem bila v domači postelji. Ugotovila sem, da sem v bolnici. Hotela sem zavpiti, pa nisem mogla. Od strahu sem ostala brez glasu, pa še jokati sem začela. V tistem trenutku pa je prišla sestra, da bi me zbudila. Rekla mi je, naj se pripravim za tehtanje. Ko sem pospravila posteljo, sem se oblekla, se odšla tehtat, a svoje teže nisem smela videti. To mi je bila prava muka, ker je bilo zame vse novo. Po tehtanju je sledila jutranja telovadba z delavno terapevtko. Po telovadbi pa sproščanje. Za zajtrk je bila pašteta, jabolko in bela kava. Upirala sem se hrani, a sem kljub temu morala pojesti vse. Po zajtrku sem spet jokala, a tokrat iz obupa, ne iz strahu. Ko sem nehala jokati, sem morala dvajset minut počivati. Prisilila sem se, da se nisem gibala in telovadila. To mi je bilo zares mučno. Ob 10.15 je sledil tim. Na timu se pogovarjajo o različnih stvareh, na primer o tem, kako ti gre, kako napreduješ pri zdravljenju, o vračanju domov, o večanju jedilnika ... Po timu sem bila jezna in razočarana, saj so mi na jedilnik dodali več hrane. Takrat pa je k meni prišla delovna terapevтка in me povabila na sprehod. Privilila sem, čeprav sem vedela, da bom nadomeščala. Ko sem stopila na svež zrak, sem se takoj počutila bolje. Že trenutek zatem pa sem se prebudila in ugotovila, da sem vse to le sanjala.

Sofia, 7. razred

Ana, 8. razred

ČAROBNE POČITNICE

Nekega preteklega šolskega leta sem se s svojo družino odpravil na počitnice. V Sloveniji smo se z avtodomom odpravili na trajekt in pluli do Baltika. Ko smo končno prispeli na baltsko obalo, smo si našli počivališče, kjer smo večerjali in prespali. Naslednji dan smo si naredili kopalke in se odpravili na plažo, kjer smo iskali in zbirali školjke. Moj brat Lucian je našel zelo veliko školjko, ki je bila polna peska in kamenčkov. Bilo je veliko turistov in zelo hladno, a nam to ni kvarilo lepih počitnic in naše zabave ob morju. Spoznal sem prijatelja Marka, s katerim sva se cel dan škropila z vodo, igrala in zabavala. Ko je ura odbila peto popoldan, smo se vrnili v naše bivališče. Pojedli smo kosilo in si privoščili popoldanski počitek.

Naslednjega dne smo se odpravili na nek dogodek v središče mesta. Mami nas je povabila na sladoled. Potem smo se vrnili do avtodoma, vzeli smo kolesa in se odpravili na kolesarjenje ob plaži, zavili pa smo tudi po gozdnih poteh. Srečali smo še kačo, ki se je odpravila čez cesto. Nismo ji želeli prekrizati poti, saj bi nam lahko kaj naredila. S kolesi smo se pomaknili nazaj in počakali, da se je odplazila naprej po svoji poti. Potem smo se vrnili na cesto, ki je peljala ob plaži. Oče je našel celo zelo dobro počivališče za kopanje, sončenje in potapljanje.

Počitnice so zelo hitro minevale in kmalu je nastopil dan, ko smo se vračali domov. Odpravili smo se na trajekt, jaz pa sem spoznal, da sem se imel na svojem dopustu zelo lepo.

Julijan, 6. razred

Črt, 1. razred

SKRIVNOSTNI OTOK

Nekoč je živela punčka, ki ji je bilo ime Tina. Zelo rada je imela poletne počitnice. Nekega počitniškega dne se je z družino odpravila na skrivnostni otok.

Šli so na sprehod. Ker ni ubogala staršev, se je izgubila. Po letu dni je prišla na čudežno jaso.

Na njej je stal vulkan, na vulkanu je pisalo: »Če prideš noter, obogatiš!« Deklica je bila radovedna in je šla pogledat. Takrat se je vulkan zatresel in prikazala se je grozna coprnica. Deklica je hitro pobrala kamen in ga zalučala vanjo. Takrat je coprnica počila in vulkan se je začel spet tresti. Deklica je pobrala mošnjo zlata in hitro stekla ven. Vulkan je izbruhnil, deklica je šla domov in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Andraž, 4. razred

ZDRAV NAČIN ŽIVLJENJA

Dandanes ljudje veliko razpravljamo o zdravem načinu življenja. Rekla bi, da je hrana najpomembnejša sestavina zdravega življenjskega sloga. Uživati moramo različno hrano. Naša prehrana mora vsebovati veliko vitaminov in mineralov, vendar ne preveč maščob in sladkarij.

Druga pomembna sestavina zdravega življenjskega sloga je gibanje. Ljudje bi morali telovaditi vsak dan, saj preveč časa preživimo pred računalniki in televizorji. Sama zelo uživam v sprehodih in igranju odbojke ter plavanju in igranju badmintona s svojimi bratanci.

Voda je zelo pomemben sestavni del zdravega življenja, zato vsak dan spijem vsaj en liter vode.

Prav tako je dobro imeti pozitiven, optimističen odnos do vsega in uživati v družbi prijateljev in sorodnikov. V tem času družbene razdalje je težko vzdrževati tesne prijateljske odnose, vendar moramo s pomočjo tehnologije medsebojne stike ohranjati.

Letos se bom odločila za srednjo šolo, zato moram ohranjati zdrav življenjski slog, saj bom tako zbrala veliko energije za svoje uspešne prihodnje korake.

Neja, 14 let

HEALTHY WAY OF LIFE

Nowadays, there is a lot of discussion about living a healthy lifestyle.

I would say that food is the most important component of a healthy lifestyle. We must eat a variety of foods. Our diets need to include many vitamins and minerals but not too many fats and sweets.

Another important component of a health lifestyle is movement. People should exercise every day; we spend too much time in front of computers and TVs. I enjoy taking walks and playing volleyball as well as swimming and playing badminton with my cousins.

Water is also an important component of a health lifestyle. I drink at least one litre of water every day.

It is also good to have a positive, optimistic attitude and enjoy the company of friends and relatives. It is challenging to maintain close relationships in this time of social distancing, but we must try to maintain contacts with the help of technology.

This year I am going to decide on a high school to attend, so I must live a healthy lifestyle to gather a lot of energy for my successful future steps.

Neja, 14 years

Klara, 4. razred

MOJ PARAZOL

Pred približno dvema letoma sem imel likovno umetnost pri učiteljici Tini. Takrat je potekal nek likovni natečaj, na katerega sem hotel poslati tudi svojo risbo. Najprej nisem vedel, kaj bi narisal. Učiteljica Tina mi je predlagala, naj narišem sebe, jaz pa sem takoj začel ustvarjati. Na natečaju so zapisali, naj bo na risbi tudi dežnik. Midva z učiteljico pa sva bila bolj izvirna in sva na mojo sliko izrezala in prilepila parazol iz rdečega blaga. Z izdelkom sva bila zadovoljna in sva ga poslala na natečaj, ki ga je razpisala Narodna galerija v Ljubljani.

Minilo je nekaj časa, ko je prispela vesela novica. Izvedel sem, da je moj parazol med nagrajenimi deli učencev, zaradi česar pa so me v Narodno galerijo tudi povabili, kjer sem si lahko z drugimi gosti in obiskovalci med razstavljenimi slikami ogledal tudi svojo. To razstavo so obiskali mnogi poznani ljudje, pa tudi moja učiteljica Tina Žvab, moja razredničarka na oddelku Mojca Topič s svojim sinom in moja mami. Tudi babico je preganjala radovednost, kakšen je ta moj parazol, zato je tudi obiskala Narodno galerijo. Vsi so mi čestitali za izvrstno sliko in mi zaželeli, naj še naprej tako dobro ustvarjam.

Jan, 8. razred

Jan, 7. razred

PLES

Moja najljubša prostočasna dejavnost je ples.

Kadarkoli imam čas, izberem pravo hip-hop glasbo in najdem primerno koreografijo s pomočjo aplikacije Tik Tok. Potem pa dolgo plešem in ponavljam nove korake.

Prijateljica Sara me pogosto obišče in skupaj se zabavamo s plesom. Včasih se nam pridruži tudi moja štiriletna sestra.

Balet se mi zdi lep in zanimiv, a težko ga je vsak dan trenirati. Ljudski plesi so preprostejši in v kombinaciji s petjem služijo za spoznavanje naše bogate glasbene tradicije.

Najbolj privlačni so zame latinskoameriški in standardni plesi, ki so prikazani na šovu Zvezde plešejo. Ta oddaja mi je bila lani najljubša in upam, da jo bom spet videla v naslednji sezoni.

Ples sprošča in prinaša srečne občutke, seveda če uživamo v gibanju in poslušanju dobre glasbe.

Lara, 13 let

DANCING

My favourite free-time activity is dancing.

Whenever I have time, I choose the right hip-hop music and find the suitable Tik Tok choreography. Then, I dance and repeat the new steps many times. My friend Sara often visits me, and together we have fun dancing. My four-year-old sister also joins us sometimes.

I find ballet interesting but too difficult to train for every day.

Folk dances are simpler and in combination with singing form the framework for learning about our music traditions.

The most attractive dances to me are Latin American and standard ball dances which are shown on Dancing With The Stars.

This show was my favorite last year and I hope I will see it again next season.

Dancing is relaxing and brings happiness if we enjoy moving and listening to good music.

Lara, 13 years

Neža, 3. razred

FRANCOSKI ROG

Glasba mi je zelo všeč, to pa je razlog, da že sedem let pojem v šolskem zboru. Pred štirimi leti sem se odločil za igranje na francoskem rogu. Stane 3000 evrov, naša krajevna glasbena šola pa mi ga je posodila. Bil sem zelo vesel, da staršem ni bilo treba kupiti tako dragega trobila.

Dvakrat ali trikrat na teden sem moral obiskovati teorijo in vaditi rog. Kmalu sem se pridružil majhnemu orkestru, v katerem moji prijatelji igrajo trobente, flavte, saksofone in klarinete. Pogosto smo bili povabljeni na različne šole, na katerih smo izvajali koncerte za mlado občinstvo.

Trenutno sem hospitaliziran, po nekaj tednih pa se vrnem domov in bom še naprej igral svoj francoski rog.

Marko, 12 let

THE FRENCH HORN

I like music very much, and that's the reason why I have been singing in the school choir for seven years.

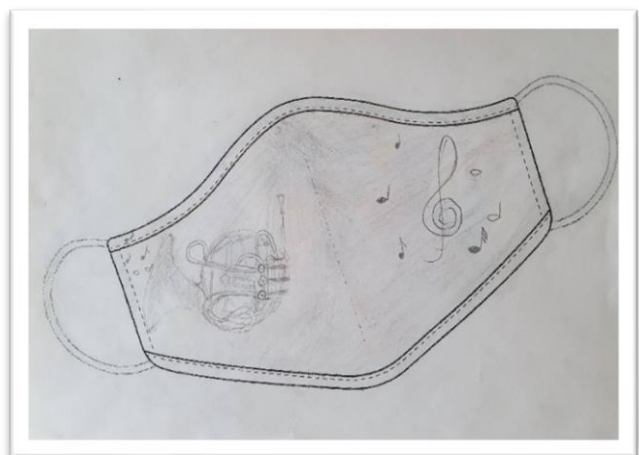
Four years ago, I decided to play the French horn. It costs 3000 euros and our local music school offered to lend me their instrument. So, I was very happy that my parents didn't need to buy me such an expensive brass instrument.

I had to attend theory and practice the horn two or three times a week.

Soon I joined the small orchestra where my friends play trumpets, flutes, saxophones and clarinets. We were often invited to visit different schools to perform concerts for young audience.

At the moment I am hospitalized, but after some weeks I will be back home and will continue to play my French horn.

Marko, 12 years

Marko, 8. razred

ZDRAVO ŽIVLJENJE

Dandanes veliko beremo in slišimo o zdravem načinu življenja. Mnogi ljudje jedo prevelike količine nezdrave hrane, uživajo preveč alkohola in kadijo. Vsi bi morali jesti več sadja in zelenjave, manj mastnih jedi, bolj pusto meso (perutnina, ribe), manj kruha in testenin.

Tudi preveč sladkorja je nevarnega za naše zdravje. Za zdravo življenje se moramo dovolj gibati oz. se ukvarjati s kakšnim športom. V našem življenju sta potrebna tudi pogovor in ples. Pogovarjati pa se moramo zlasti o prijetnih stvareh in razmišljati pozitivno.

Maj, 16 let

GESUNDES LEBEN

Heutzutage hört man viel über die gesunde Lebensweise. Vor allem soll man weniger essen, Alkohol und Rauchen meiden. Man sollte mehr Obst und Gemüse geniessen. Weniger Fett, nur mageres Fleisch (Geflügel, Fisch), Weniger Brot und Teigwaren. Auch Zucker ist gefährlich für die Gesundheit. Dazu gehört noch die Bewegung, es gibt viele Sportarten. Moderne Menschen sollen sich mehr unterhalten, tanzen und untereinander reden. Beim das Gespräch sollte man über angenehme Sachen reden (positiv denken).

Maj, 16 Jahre

HEALTHY LIVING

These days, we write and talk a lot about the importance of healthy living. Above all, well-informed people should eat less and avoid alcohol and smoking. Everybody should eat more fruits and vegetables and eat less fat meat. I recommend more poultry and fish, less bread products, and a moderate amount of pasta. Too much sugar can also be dangerous to our health. An active sports life is an important part of healthy living. We should have more conversation with each other, listen to music, dance more, and and walk or jog in nature.

During our conversations, we need to try to talk about pleasant things and think optimistically about our present and future life. We will beat the pandemic and start living normally again.

Maj, 16 years

FRANCE PREŠEREN, MOJ NAJLJUBŠI PESNIK

Pesmi Franceta Prešerna so mi bile vedno zelo všeč.

8. februarja, na dan njegove smrti, praznujemo slovenski veseli dan kulture.

Prešeren se je rodil 3. decembra 1800 v Vrbi, majhni slovenski vasi. Bil je pameten otrok, mati pa ga je naučila pisati in brati. Njegovo ime je bilo zapisano v zlato knjigo najboljših učencev njegove osnovne šole. Prešeren je odšel na Dunaj študirat pravo in je postal pravnik.

Otroci so ga klicali dr. Fig, ker so bili njegovi žepi vedno polni fig, ki jih je rad delil. Njegova prva pesniška zbirka je izšla leta 1847 pod naslovom Poezije. Zdravljica, ena njegovih pesmi, je slovenska himna.

Julija Primic je bila deklica, ki jo je ljubil in ji posvetil veliko pesmi. Po Prešernu je poimenovan glavni ljubljanski trg, okusne sladkarije iz oreščkov in čokolade pa so poimenovane Prešernove kroglice.

Prešeren je umrl leta 1849 v Kranju.

Anja, 12 let

Janja, 7. razred

MY FAVOURITE POET – FRANCE PREŠEREN

I have always liked the poems of France Prešeren.

On February 8, the day of his death, we celebrate a Slovene merry day of culture.

Prešeren was born on December 3, 1800 in Vrba, a small Slovene village. He was a clever child, and his mother taught him to write and read. His name was found in the

golden book of best pupils of his primary school. Prešeren went to Vienna to study law and became a lawyer.

Children called him Dr. Fig because his pockets were always full of figs, which he liked to share among them. His first collection of poems was published in 1847 under the title *Poezije. Zdravljica*, one of his poems, is the Slovene national anthem. Julija Primic was the girl he loved, and he wrote many poems to her. The main square in Ljubljana is named after Prešeren. Delicious sweets from nuts and chocolate are named Prešeren's balls.

Prešeren died in 1849 in Kranj.

Anja, 12 years

MOJA PRIJATELJICA AIZEA

Od vseh mojih prijateljic mi je najbolj všeč Aizea. Kot sestra mi je, saj sva precej časa preživeli skupaj. Aizea živi blizu mene, zato se lahko pogosto vidiva. Rodila se je istega leta kot jaz, le nekaj mesecev sva narazen. Obe sva stari 15 let. Mislim, da je izredna prijateljica, na katero se lahko vedno zanesem.

Obiskovali sva isto osnovno šolo v Ljubljani, OŠ Ketteja in Murna, skupaj pa imava nekaj res lepih spominov. V 2. razredu sva postali prijateljici, čeprav sva se včasih tudi stepli.

Mislim, da je Aizea zelo lepa. Ima temne, dolge, rjave lase in rjave oči.

Aizea je prijazna do vseh, zato jo imajo ljudje zelo radi. Res je razumevajoča in dobra prijateljica. Še vedno radi greva ven in se ukvarjava s športom. Z mano rada gre tudi po nakupih. Včasih sva hodili skupaj tudi v telovadnico.

Zdaj je Aizea v srednji šoli in v prostem času se še vedno rada ukvarja s športom. Ne videvava se več tako pogosto. Mislim, da je našla tudi nove prijatelje in zaradi šolskih obveznosti nima več veliko prostega časa.

Nives, 15 let

MY FRIEND AIZEA

Of all my friends I like Aizea the best. She is like a sister to me because we used to hang out a lot. Aizea lives really close to me so we can see each other a lot. She was

born the same year as me, just a few months apart. We are both 15 years old. I think she is an amazing friend whom I can always count on.

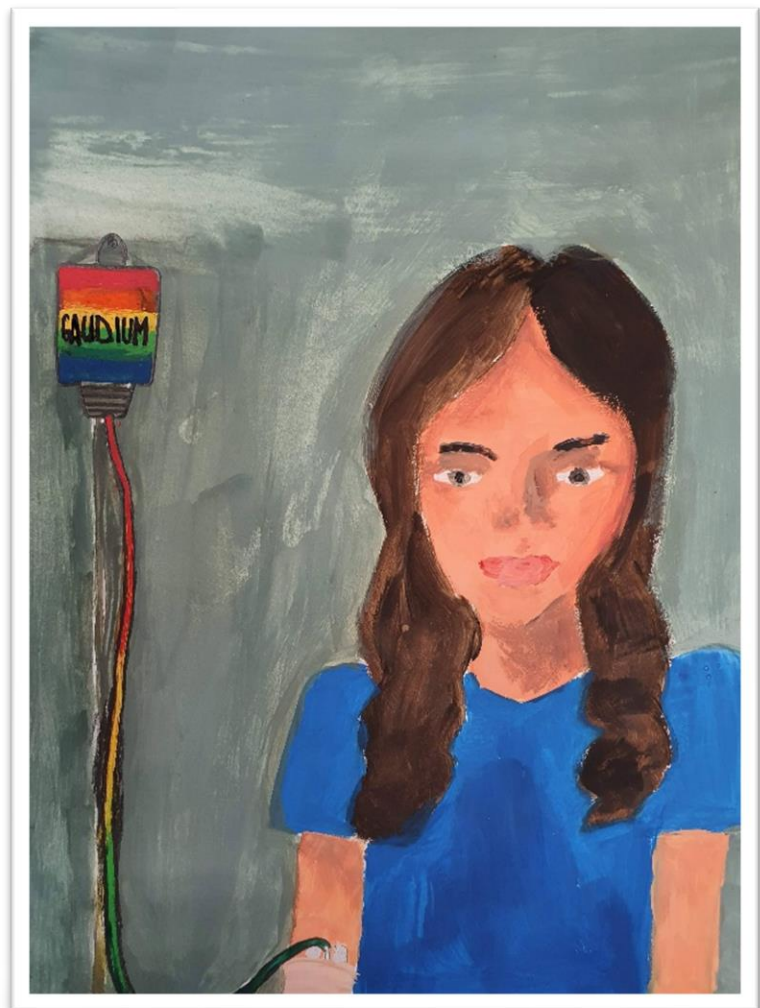
We attended the same elementary school, »Kette in Murn« in Ljubljana and have some really good memories together. In the 2nd grade, we became friends even though we used to fight a lot.

I think Aizea is really beautiful, with dark, long brown hair and brown eyes.

Aizea is nice to everyone, so people like her a lot. She is really understanding and an amazing friend. We still like to go out and play sports together. She loves to go shopping with me a lot. We even used to go to the gym together.

Now Aizea is in high school. She still likes to play sports in her free time. We don't see each other so often any more. I think she has found new friends and doesn't have much free time because of school responsibilities.

Nives, 15 years

Lina, 9. razred

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Mačke so mi zelo všeč, zato upam, da bom v prihodnosti kakšno tudi imela.

To bo verjetno črtasta mačka.

Ime ji bo Lana ali Maya.

Imela bo svojo hišico, ki bo lepo urejena.

Mačke so prikupne in neškodljive, zato se z njimi rada igram.

Moja triletna sestra ima raje pse, jaz pa se jih bojim.

Lahko so nevarni.

Kaja, 7 let

MY FAVOURITE ANIMAL

I like cats very much and hope to have one in the future.

It will be a striped female cat.

Her name will be Lana or Maya.

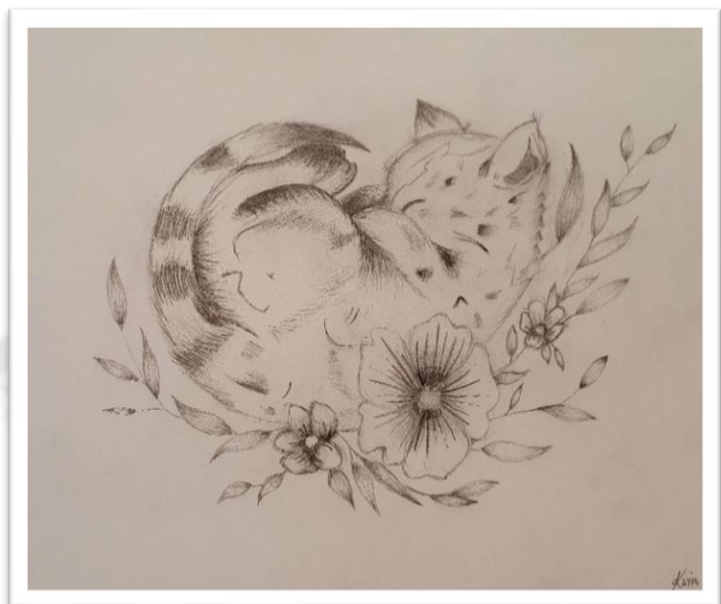
She will have her own little house, which will be nicely decorated.

Cats are cute and harmless. That's why I like playing with them.

My little, three-year-old sister prefers dogs, but I am afraid of them.

They might be dangerous.

Kaja, 7 years

Kim, 2. letnik

ŽUPANOVA MICKA V 21. STOLETJU

PRVI PRIZOR:

(Tulpenheim, Micka, Šternfeldovka)

Micka sedi v svoji razmetani sobi in gleda v telefon, ko v sobo stopi Tulpenheim.

TULPENHEIM (*zapeljivo*): Dober dan, predraga Micka. Veš, če bi vsakič, ko pomislim nate, z neba padla zvezda, bi bilo danes nebo prazno.

MICKA: Oo, živjo! Kolk si pa ti romantičen, ej. Tle to znajo sam izjeme, še po instagramu si ne upajo kej lepga rečt.

TULPENHEIM: Oh, ko te vidim, mi ni potrebno razmišljati, saj o tebi obstajajo samo lepe stvari.

MICKA: OMG! A js sanjam? Človek mi še u lajfu ni kej tazga reku.

TULPENHEIM: Ne, Micka, ne sanjaš. Vendar jaz vsako noč sanjam o ... (*želi nadaljevati, a vstopi Šternfeldovka*)

ŠTERNFELDOVKA (*razočarano in jezno*): Saj sem vedela! Prav vedela sem! Še podvomila nisem!

MICKA: Wow, gospa, to pa ni glih vljudno, da kr u mojo sobo prletite.

ŠTERNFELDOVKA: Poslušaj, Micka. Tale, po tvojem mnenju očarljiv, gospod, je moj zaročenec. Ali naj raje rečem kar goljuf! Kar takole zapeljevati mlado gospodično. Verjetno se tudi lagati kar dobro znaš, ha?

TULPENHEIM: Micka, nikar ji ne verjemi ...

ŠTERNFELDOVKA: Ha-ha-ha-ha, vidiš to (*pokaže na zaročni prstan*), tale svetleči prstan? Izvoli, Tulpenheim. Kar oba si nadeni.

MICKA (*jokaje*): Pa dej no. Pa sm že misla, da je končn nekdo k zna z ženskami. Pejta vn! Hvala, gospa. Zdej vem. Vi, gospod, pa zginte, predn pride moj ati.

Tulpenheim poskuša še nekaj povedati, a mu Micka pred nosom zaloputne vrata.

DRUGI PRIZOR:

(Anže, Micka, Jaka)

Micka joče v svoji sobi, ko na vrata potrka in vstopi Anže.

ANŽE: Hej, Micka, kako kej? Sm ti hotu povedat, da si u moji glavi več časa k PS4. Lepša si k usi skini u Fortnite-u. Pa ne sam to. Še, če bi mi mtka dala možnost, da vidim tebe al pa igram PS ceu dan, bi rajš tebe zbrau.

MICKA: Dej, Anže, plis nehi. Sm glih zvedla, da je un Tulpenheim probu varat svojo zaročenko z mano. Pa je biu tolk prjazn, pa znau je z besedami. Pa itak ti ne rabš poskušat. Itak celo mesto ve, da si mau tko z besedami.

ANŽE: To pa ni res. Tok lepih stvari k sm ti jih povedu, še u lajfu nism nubeni reku.

MICKA: Pa sej vem, da me maš rad, no. Sam ni ti treba tolk poskušat. Am ... ne vem, če si upazu, sam si me prmerju z igrcami. To pa ni glih gut.

ANŽE: Okej. Mogoč pa res ni blo tolk okej. Čak, nej še enkrat probam ...

MICKA: Ne, no. Dej rajš tih bot, predn me z miško za komp prmerjaš.

Vstopi Jaka.

JAKA: Pozdravljen, Anže. Micka, kaj pa je?

MICKA: Tist Tulepnheim je varu svojo zaročenko, js sm pa nasedla.

JAKA: Pa si le prišla k pameti! Upam, da te je to kaj naučilo. Sploh pa, kaj si videla na tem zgubanem gospodu? Vidiš, Anže te ima rad.

MICKA: Ja, še bl k igrce.

ANŽE *(se nasmehne in dodaja)*: Pa tut računalniško miško.

Jaka pomiri Micko, Micka pa zaljubljeno gleda Anžeta.

TRETJI PRIZOR

(Micka, Anže)

Sedita na klopici v parku in opazujeta Tulpenheima.

ANŽE: Ha-ha-ha-ha-ha. Vidš, Micka! Zdej, ko smo ga pogruntal, pa že u gostilni za šankom sedi. Zgleda glih tko, k da ga je traktor puvozu.

MICKA: Tak človk si u lajfu nč ne zasluži. OMG! Glej! Oba zaročna prstana ma na roki. Hjojj, zgleda, da srečo kr na seb išče.

ANŽE: Najbrž bo še tinder začeu uporablat al pa kako drugo zmenkarsko bedarijo.

MICKA: Kva? Pa, a ti res mislš, da on zna pržgat telefon? Po moje še domačga telefona ne zna dvignt.

ANŽE: Ha-ha, sam res.

MICKA: Še moj ati ne zna uporablat smart founa. Učeri sm mu rekla, če me lahk slika, pa je telefon ugasnu, k je mislu, da morš na gumb prtiskat.

ANŽE: Hja, nč ne morš, usaj u nečem smo mi mladi dobri.

MICKA: Ja. Dej pejma midva, k se mi zdi, da me bo glava začela bolet ud pogleda na tega lažnivca.

ANŽE: Ja, okej. *(bolj po tiho)* Pa poklič, če rabš pomoč pr ustvarjanju tinder računa Tulpenheim!

Anže in Micka se smeje vračata proti domu.

Zala, 8. razred

Vito, 2. razred

KAZALO

ŽELJA PO POTOVANJU V KANADO	1
KO BI VSAJ ODPRLA USTA	1
KAKO JE ANDREJA POSTALA JUNAKINJA	4
ZOBNI KAMEN	4
UTRINKI IZ DNEVNIKA	5
BOŽANSTVA IN BOJEVNIKI	6
BARVE PLEŠEJO	7
ZGODBA S POČITNIC	7
ZGODBA Z MORJA	8
COVID-19	10
COVID-19	10
KAJ JE INJEKCIJA	12
MOJE NAJLJUBŠE VIDEO IGRE	13
MY FAVOURITE VIDEO GAMES	14
MOJ PES MAX	15
MY DOG MAX	15
MOJ LOCKDOWN	16
MY LOCKDOWN	16
NAJVEČJE BOGASTVO	18
POČITNICE V ANKARANU	20
LIST IZ ČRTOMIRJEVEGA DNEVNIKA	21
REALNOST	22
ČAROBNE POČITNICE	23
SKRIVNOSTNI OTOK	24
ZDRAV NAČIN ŽIVLJENJA	24
HEALTHY WAY OF LIFE	25
MOJ PARAZOL	26
PLES	26
DANCING	27
FRANCOSKI ROG	28
THE FRENCH HORN	28
ZDRAVO ŽIVLJENJE	29
GESUNDES LEBEN	29
HEALTHY LIVING	29
FRANCE PREŠEREN, MOJ NAJLJUBŠI PESNIK	30
MY FAVOURITE POEM – FRANCE PREŠEREN	30
MOJA PRIJATELJICA AIZEA	31
MY FRIEND AIZEA	31
MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL	33
MY FAVOURITE ANIMAL	33
ŽUPANOVA MICKA V 21. STOLETJU	34

BOLNIŠNIČNA
ŠOLA

Ledina